

3

Mike Brink natukal kód do klávesnice pri dverách – súčet jeho dátumu narodenia a čísla sociálneho poistenia, delené dvoma, preskúpané do radov vzostupných čísel. Nepotreboval vynaložiť žiadne úsilie na to, aby si kombináciu zapamätal, čísla jednoducho videl ako farebnú škálu na periférii svojho zraku, čo bolo vedľajším dôsledkom jeho synestézie. Brink nerozumel tomu, ako to funguje, vedel iba, že farby ho vždy dovedú k riešeniam a že sa nikdy nemýlia.

Viedol Sakuru do bytu preplneného hádankami. Hromady krížovkárskeho knížiek viazaných do špirálovitej väzby, sudoku, číselných hádaniek a rébusov; zbierka vzácnych kníh o hlavolamoch; sklenená vitrína plná vyriešených Rubikových kociek – takmer päťsto kusov –, ktoré žiarili ako brúsené drahokamy. Na stenách viseli záhadné skladačky, každý jeden štvorec hádzanky prilepený a zaramovaný ako abstraktné umenie. Na druhej strane bytu, na policiach vyrobených na mieru, boli vystavené jeho japonské skrinky rébusov.

Tieto skrinky boli zložitými zariadeniami plnými tajných priehradiek, zradných otvorov, falošných stien a iných taktík odvracajúcich pozornosť, ktoré mali zmiať a frustrovať ich riešiteľ'a. Ako napovedal názov, vnútri sa neskrýval jeden rébus, ale mnohé – jeden sa ukrýval v druhom a ten zasa v ďalšom. Skrinka

uprostred skrinky. Aby ju človek vyriešil, musel postupne usporiadať jej časti tak, aby sa zmenila celá jej štruktúra. Jeden nesprávny ťah a skrinka sa zavrela ako päšť. Rubikove kocky, čínske hlavolamy, skladačky, bludiská, rozuzľovacie hádanky – to všetko boli príklady mechanických rébusov. Patrili medzi jeho najobľúbenejšie hádanky, no dokázali byť nesmierne náročné.

Svoju prvú skrinku si kúpil pred vyše desiatimi rokmi. Vyhladal vtedy distribútora, ktorý vyvážal tradičné japonské skrinky, a objednal si ich tucty. Experimentoval s prepracovanými a komplikovanými skladačkami navrhnutými tak, aby sa ich riešiteľ točil v kruhu. Stretol sa s inovatívnym americkým návrhárom skriniek, ktorý mu ukázal svoje výtvary a pomocou nich mu predviedol, čo všetko dokáže výrobca skriniek – s trochou šibalskej predstavivosti a bystrého zmyslu pre darebáctvo – skonštruovať. Svojou presnosťou a náročnosťou, svojou pevne danou postupnosťou skrinky rébusov pripomínali lúštenie hmatateľnej šifry.

Väčšina ľudí sa cez bludisko posuvných častí snažila predať metódou pokus-omyl. Brink medzi nich nepatril. Mal pre tieto skladačky šiesty zmysel. Intuitívne vytušil každý ťah, cítil ho tak, ako klavirista cíti ďalší kláves, ako šprintér ďalší krok. Rozumel tajnému jazyku skrinky, reagoval na najmenšie zapraskanie alebo zacvaknutie mechanizmu, rozoznal, čo znamená, keď sa jednotlivé časti hýbali s ľahkosťou a keď s odporom. Skrinky rébusov hovorili svojím vlastným jazykom a Mike Brink ho ovládal.

Brink sa zahľadel na skrinku vo svojej ruke a pocítil neodolateľné nutkanie otvoriť ju. „Držím to, čo si myslím, že držím?“

Sakura sa naňho chvíľu uprene dívala, akoby si užívala jeho nepohodu, a potom prikývla. Strohé gesto, pri ktorom mu poskočilo srdce. „Vnútri skrinky sa nachádza pozvánka na rozlúštenie Dračej skrinky,“ povedala. „Je vaša, ak sa vám ju podarí dostať.“

Samozrejme, že táto malá skrinka nebola sama o sebe rébusom. Dračiu skrinku by nikdy nevyniesli z Japonska. Išlo o hlavolam vedúci k hlavolamu. Presne tak fungovali skrinky rébusov: hádanky uprostred

hádaniek, vzorce uprostred vzorcov, hniezdo neznesiteľných záhad, ktorých obťažnosť mala zmiast' aj tých najskúsenejších riešiteľov. Dračia skrinka patrila medzi najzložitejšie zo všetkých. Bola legendárna, mýtická ako Sfingina hádanka. Pozvánka na jej vylúštenie prišla len raz za život a Brink stále nemohol uveriť, že je skutočná.

Otáčal skrinku v ruke a skúmal jej povrch. Cítil jej pevnosť, zručne vyrobenú konštrukciu, bezohľadnú úspornosť. Napriek jej veľkosti išlo o majstrovskú skladačku, ku ktorej sa nemohol postaviť ľahkovážne.

„Koľko ťahov?“

„Skrinka má tri suny,“ odvetila, „a na jej otvorenie je potrebných dvadsaťštyri ťahov.“

Brink vedel, že sun je japonská jednotka dĺžky. Rovnala sa približne trom centimetrom. „Zdá sa pomerne malá na dvadsaťštyri ťahov.“

„Veľkosť nemá nič spoločné s obťažnosťou.“ Prekrížila si ruky na prsiach a premerala si ho. „Ani s hodnotou pokladu, ktorý sa ukrýva vnútri.“

Velké věci môžu prichádzať aj v malom balení. Uznal, že je to skutočne tak, a usmial sa. „Obsahuje nejaké výnimočné dizajnové prvky, o ktorých by som mal vedieť?“

„Neobsahuje žiadne iné, iba výnimočné dizajnové prvky. Skrinka rébusov nikdy nie je taká, aká sa na prvý pohľad zdá. Je ako majster ilúzií. Nikdy nepoľavte v ostražitosti, ani na sekundu.“

Pozrela sa na jeho zbierku skriniek. Cítil, ako prehodnocuje, či na to Brink má, či je dosť dobrý. Pochybovala vari o jeho schopnostiach? Nikoho lepšieho by nenašla. Strávil roky rozlúskavaním týchto predmetov. „Som pripravený,“ vyhlásil. „Môžeme kedykoľvek začať.“

„Dobre,“ odvetila a pootočila zápästím, na ktorom jej viseli čierne chytré hodinky s čiernym koženým remienkom. Ťukla na dotykovú obrazovku, kde sa odrazu rozsvietili stopky. „Máte šesťdesiat sekúnd.“

Nečakala na jeho reakciu a ďalším ťuknutím spustila časomieru.

Na rozlúštenie hádanky mal Brink jednu minútu. Nebude ju potrebovať. Ani zďaleka. Bez toho, aby sa zahĺbil do premýšľania, dokonca i bez toho, aby poriadne vedel, čo robí, jeho myseľ krúžila po skrinke, premeriavala ju, klzala po jej povrchu, hľadala cestu dnu. Vždy to prebiehalo rovnako. Jeho myseľ zachytávala hádanku tak isto, ako jeho jazyk zachytával chuť, alebo ako jeho nos zachytával vôňu – bez akéhokoľvek úsilia, akoby bola stvorená presne na tento účel. Jeho dar, to nevysvetliteľné nadanie, ktoré v ňom zanechala trauma, prevzal vedenie. Zjavil sa mu prvý ťah. Potom druhý. Riešenie sa mu vynorilo v mysli ako hologram, videl rad panelov, poradie ťahov, jasné a zreteľné, až kým skrinka neležala na stole otvorená a vyriešená.

„Pôsobivé,“ hlesla Sakura. Oči sa jej rozšírili od obdivu, keď zastavila stopky. „Otvorili ste ju za dvanásť sekúnd.“

Pocítil vlnu rozkoše, príval triumfu, lahodné uvoľnenie chemických látok v jeho krvnom obeh. To bolo ono. Presne *toto* miloval na riešení hádaniek – tú chvíľu, keď všetko do seba zapadne, keď sa spoja všetky časti. Tú chvíľu, keď všetko odrazu dáva zmysel.

„Ale ešte nie je koniec,“ pokračovala Sakura. „Zvyšných štyridsaťosem sekúnd môžete využiť na vyriešenie tohto...“

Vnútri skrinky ležal kus úhladne poskladaného origami, ktorého papierové lupene tvorili žiarivú, žltú-oranžovú chryzantému.

